

हिंदवी स्वराज्याचे साक्षीदार विश्वव्यापी...!

महाराष्ट्राची अस्मिता छत्रपती शिवाजी महाराज यांच्या पराक्रमाची साक्ष देणाऱ्या महाराष्ट्रातील ११ गडकिल्ल्यांचा जागतिक वारसास्थळामध्ये समावेश झाला. छत्रपती शिवरायांच्या हिंदवी स्वराज्यातली स्थापत्य कला जागतिक स्तरावर पोहोचली आहे. छत्रपती शिवाजी महाराजांचे शौर्य आणि पराक्रमाचे खऱ्या अर्थाने जिवंत साक्षीदार असणारे हे गडकिल्ले जागतिक स्तरावर पोहोचले आहेत. महाराष्ट्रातील हे गडकिल्ले महाराष्ट्रातील जनतेला माहिती होतेच ; परंतु त्याला आता युनेस्कोमध्ये स्थान मिळाल्यामुळे विश्वव्यापी झाले आहेत.

आज या गडकिल्ल्यांवर हजारो पर्यटक येत असतात. मराठा साम्राज्याच्या शौर्याची साक्ष असणारे हे गडकिल्ले एकाचवेळी युनेस्कोच्या नकाशावर यावेत हे खरं तर मराठी मनाला सुखद अशी घटना आहे.

कोकणातील सिंधुदुर्ग, विजयदुर्गाबरोबरच अन्य किल्ल्यांचा समावेश आहे. रायगड, राजगड, प्रतापगड, पन्हाळा, छत्रपती शिवाजी महाराजांचे जन्मस्थान असलेला शिवनेरी, लोहगड, साल्तेर, सुवर्णदुर्ग, खांदेरी, विजयदुर्ग, सिंधुदुर्ग तामिळनाडूतील जौंजी या प्रत्येक किल्ल्यावर छत्रपती शिवाजी महाराजांच्या पराक्रमाच्या पाऊलखुणा उमटलेल्या आहेत. महाराष्ट्रातील प्रत्येक गडकिल्ला छत्रपती शिवरायांच्या व्यवस्थापनाचा स्थापत्य वैशिष्ट्यासह बांधण्यात आला आहे. सिंधुदुर्ग आणि विजयदुर्ग हे किल्ले तर समुद्रातच उभे आहेत.

विजयदुर्ग किल्ला छत्रपती शिवाजी महाराजांच्या काळात आरमारी तळ म्हणून ओळखला जायचा. आजवर या गडकिल्ल्यांची बरीच पडझडही झाली. पुरातत्त्व विभागाच्या सुधारणांना फारच मर्यादा होत्या. आता युनेस्कोच्या जागतिक वारसास्थळात या गडकिल्ल्यांचा समावेश झाल्याने साहजिकच राज्य आणि केंद्र सरकारकडून देखभाल दुरुस्तीसाठी खर्च केला जाऊ शकतो. जागतिक स्तरांच्या वारसास्थळांची जपणूकही होऊ शकते. महाराष्ट्र सरकार आणि केंद्र सरकारने महाराष्ट्रातील छत्रपती शिवाजी महाराजांच्या आणि मराठा साम्राजाचा इतिहास जागरमोर युनेस्कोच्या माध्यमातून केला आहे.

कोकणात गेल्या काही वर्षांत पर्यटक मोठ्या प्रमाणावर येत आहेत. कोकणातील निसर्ग, स्वच्छ सुंदर आणि आकर्षण ठरणारे समुद्र किनारे यामुळे साहजिकच पर्यटकांचा ओघ वाढला आहे ; परंतु युनेस्कोच्या रेकॉर्डनंतर जागतिक स्तरातील पर्यटकांचा ओघ भविष्यात मोठा वाढणार आहे. मराठा साम्राज्याच्या पराक्रमाचा इतिहास देशपातळीवरही माहीत होता. आता इतिहासाची, पराक्रमाची पानं जागतिक स्तरांवर उलगडली जात आहेत.

एकीकडे मराठ्यांच्या युद्धनीतीवर प्रकाश पडेल. कोकणातील ही वारसास्थळ या पुढच्या काळात केवळ पर्यटन स्थळ असणार नाहीत, तर सर्वांगाने जागतिक स्तरावरचा येणारा पर्यटक त्यांच्या-त्यांच्या दृष्टिकोनातून अभ्यास करत राहिल. यातून छत्रपती शिवाजी महाराजांचा इतिहास, त्यांचा पराक्रम, त्यांच्या शौर्यगाथा नव्याने जागसमोर मांडल्या जातील. त्याचा निश्चितपणे फायदा कोकणातील पर्यटन वाढीला होऊ शकेल. आजवर केवळ इतिहासप्रेमी, इतिहास अभ्यासकच या गडकिल्ल्यांच्या भेटीला जात होते ; परंतु यापुढच्या काळात सर्वच पर्यटक या जागतिक वारसास्थळांना भेटी देतील. आता या जागतिक वारसा यादीत जरी भारताचं आंतरराष्ट्रीय स्तरावर महत्त्व अधोरेखित झाले असले तरीही भविष्यात या युनेस्कोच्या यादीतील वारसास्थळं त्याच पद्धतीने जपली पाहिजेत.

यापुढे येणाऱ्या पर्यटकांना आणि स्थायिक असणाऱ्या सर्वांनाच स्वतःला काही शिस्त अंगीकारणे आवश्यक आहे. बऱ्याच पर्यटनस्थळांवर रिकाम्या पाण्याच्या बाटल्या अशाच फेकल्या जातात. समुद्र किनाऱ्यांवर जेव्हा साफ्सफाई केली जाते तेव्हा तर ढीगभर कचरा, रिकाम्या बाटल्या सापडतात. आपण एक बाटली फेकली म्हणून काय फरक पडतो असा काहीसा गैरसमज करून घेऊन परिसर अस्वच्छ करण्यात हातभार लावला जातो.

कोणी सांगून, बोलून शिस्त लागत नाही. प्रत्येकाने ठरवूच ती पाळावी लागेल. आज युनेस्कोच्या यादीत आपल्या महाराष्ट्रातील, कोकणातील वारसास्थळांचा समावेश होणं ही घटना कोकणच्या इतिहासात सुवर्णाक्षरांनी नोंद करण्याजोगी आहे. सिंधुदुर्ग, विजयदुर्ग या किल्ल्यांचा समावेश असणं कोकणच्या पर्यटन विकासात किती भर घालणार आहे, याचा विचारही कोकणवासीयांना करता येणार नाही. यापुढे कोकणात येणारा पर्यटक हा जगभरातून येणारा असेल. या आंतरराष्ट्रीय पर्यटकाला आवश्यक त्या सोयीसुविधा उपलब्ध करून देण्याची जबाबदारी आपली आहे. यानिमित्ताने येणारा पर्यटक कोकणातच थांबला पाहिजे, राहिला पाहिजे. जगातून येणारा पर्यटक या पर्यटनस्थळांवर येऊन पैसे खर्च करणाऱ्याचा मानसिकतेत असेल ; परंतु येणाऱ्या पर्यटकांची मानसिकता जाणून त्याप्रमाणे त्यांना आनंदी वातावरण निर्माण करणे आणि पर्यटक आनंदी कसा राहील हे पाहण्याची जबाबदारी आपलीच असणार आहे.

अनेक संस्था, व्यक्ती, केंद्र, राज्य सरकार या सर्वांच्या एकत्रित प्रयत्नांचे हे मोठे फलित आहे. कोकणातील ही वारसास्थळे पर्यटकांचा मोठा ओघ वाढवणारी आहेत. कोकणासाठी भाग्याची ही बाब आहे. महाराष्ट्राला जशी ती अभिमानास्पद आहे त्याचप्रमाणे कोकणालाही ही बाब मान उंचावणारी आहे. आपणाकडे वारसा जतन केलेला होताच यानिमित्ताने तो जागतिक स्तरावर मान्यता प्राप्त झाला आहे. युनेस्कोने त्यावर मोहोर उठवली. युनेस्कोच्या यादीत वारसास्थळांचा समावेश झाला हे आपण जपले पाहिजे. छत्रपती शिवाजी महाराजांच्या शौर्यगाथा आणि छत्रपर्तीच्या पराक्रमाची साक्ष ठरणारे हे गडकिल्ले विश्वव्यापी झाले आहेत. आपल्या महाराजांच्या पराक्रमाच्या यशोगाथा ऐकताना निश्चितपणाने आंगावर रोमांच उभे राहतात. आपल्या छत्रपती शिवाजी महाराजांचा दृष्टिकोन, दूरदृष्टी प्रत्येक बाबतीतले बारकावे या सर्वांबद्दलची माहिती आता या पुढच्या काळात जगाच्या केवळ नकाशावर असणार असे नाही, तर त्यांच्या वैशिष्ट्यांची चर्चाही जागतिक स्तरावर होतील. छत्रपतींच्या या इतिहासाच्या कथा जगाला प्रे्रणा देत राहतील. यामुळेच कोकणासाठी ही फार मोठी बाब आहे.

काँग्रेसचे नेते व लोकसभेतील विरोधी पक्ष नेते राहुल गांधी देशात जातील तिथे तरूणांची गर्दी खेचत आहेत. देशाच्या राजकीय पटलावर काँग्रेस पक्ष हा भाजपाचा शत्रू नंबर एक आहे. निवडणुकीत काँग्रेसचा पराभव करायचा व निवडून आलेल्या काँग्रेसच्या नेत्यांना भाजपात आणायचे अशी दुहेरी रणनिती भाजपाने अनेक वर्षे राबवली. काँग्रेस कशी कमकुवत होईल यासाठी भाजपाने सर्व उपाय योजले. गुजरात पॅटर्नचे स्वप्न दाखवून व सबका साथ सबका विकास अशी घोषणा देऊन देशभरातील मतदारांना भाजपाने आकर्षित केले. पण बारा वर्षात काँग्रेस नेस्तनाबूत झाली नाही. राहुल गांधी हे देशपातळीवर भाजपाशी एकाकी लढत आहेत. ते माघार घेत नाहीत. केंद्रीय चौकशी यंत्रणांना घाबरत नाहीत. भाजपाने त्यांची पप्पू म्हणून टिंगलटवाळी केली तरी त्यांनी मागे वळून बघितले नाही. भाजपाच्या दबावाच्या राजकारणापुढे न झुकणारा नेता अशी त्यांची प्रतिमा तयार झाली आहे. नव्या पिढीला भाषणबाजी आवडत नाही, मन की बात पेक्षा आमचे म्हणणे काय आहे ते ऐकून घेणारा त्यांना नेता पाहिजे आहे. पोखळ वायदे, भंकस आश्वासने, कळसाला पोचलेला भ्रष्टाचार, हिंद- मुस्लिम, राम मंदिर, भारत-पाकिस्तान, वंदेमातरम अशा मुद्द्यांचा राजकारणासाठी केला जाणारा वापर त्यांना पसंत नाही. सर्वांत महत्त्वाचे म्हणजे शिक्षण, गुणवत्ता, रोजगार, कोकशी विकास, नोकरी, शिक्षण संस्थांम धील सुविधा, साधन सामुग्री या मुलभूत मुद्यांवर राजकारणात कोणाला रस नाही. आम्हाला समजावून घेणारे नेतृत्व नाही. आमचे प्रश्न, आमच्या समस्या, आमच्या भावना, आमचे भविष्य यावर कुणाला विचार करायला वेळ नाही अशी जेन झीची भावना झाली आहे. म्हणूनच मोठ्या आशेने छात्रों की गुंज या कार्यक्रमामुळे तरूणाईचे लोंढेच्या लोंढे आकर्षित होत

आहेत. पुण्यातील कार्यक्रमात जवळपास पंचवीस ते तीस हजार महाविद्यालयीन विद्यार्थिनी केवळ राहुल गांधींसाठी मोठ्या उत्साहाने आल्या होत्या. पुण्यात

झालेल्या कार्यक्रमात कुठेही काँग्रेस पक्षाचा झेंडा, काँग्रेस पक्षाच्या नावाचा फलक, पक्षाचे चिन्ह असलेला पंजा कुठेही नव्हता. पाच तासांच्या कार्यक्रमात कोणीही काँग्रेस असा शब्दही उच्चारला नाही. विद्यार्थिनींचे मनोगत ऐकून घेणारा कार्यक्रम होता. राजकीय पक्षांच्या कार्यक्रमात पक्षाचे नेते संवाद साधतील असे म्हटले जाते, प्रत्यक्षात हेच नेते उशीराने येतात व भाषणबाजी करून निघून जातात.

पण राहुल गांधींनी छात्रो की गुंजच्या निमित्ताने कार्यक्रमाचे स्वरूपच बदलून टाकले. पत्रकार परिषद असो किंवा विद्यार्थी संवाद, व्यासपीठावर ते एकटेच हातात माईक घेऊन फिरत असतात, ज्यांच्याशी संवाद साधायचा त्यांना मंचावर बोलवले जाते व त्यांना त्यांची भूमिका मांडण्याची संधी देतात. तो किंवा ती बोलत असताना राहुल गांधी त्यांना मधेच अडवत नाहीत, त्यांना त्यांचे म्हणणे पूर्ण मांडू देतात. त्यामुळेच आमचे म्हणणे ऐकून घेणारा देशातील पहिला नेता अशी विद्यार्थी- विद्यार्थिनींची भावना राहुल गांधींविषयी निर्माण झाली आहे.

राहुल गांधींना छात्रों की गुंज कार्यक्रमाला तरूणाईचा मिळणाऱ्या अभूतपूर्व प्रतिसादाकडे भाजपा दुर्लक्ष करू शकत नाही. अगोदर दिल्लीत

जंतरमंतरवर झालेल्या कॉक्रोच जनता पार्टीच्या आंदोलनापुढे सरकारला माघार घ्यावी लागली होतीच. धर्मेंद्र प्रधान यांना केंद्रीयमंत्री पदाचा राजीनामा देणे भाग पडले होते. देशभर जेन झी रस्त्यावर उतरल्याने सरकारला त्याचे गांभीर्य समजले.

प्रत्येक मंत्र्याने विद्यापीठ - शिक्षण संस्थेत जाऊन विद्यार्थ्यांशी संवाद साधावा, अशा सुचना पंतप्रधानांना द्याव्या लागल्या. ते स्वतः ईस्टग್ರामवरून पोस्ट करू लागले आहेत. आता मात्र राहुल गांधींच्या छात्रों की गुंजला कोटा, डेहराडून, प्रयागराज, नंतर पुण्यात रेकॉर्ड ब्रेक प्रतिसाद मिळाल्याने भाजपाची सारी यंत्रणा राहुल गांधींवर हल्ला बोल करण्यात गुंतली आहे. राहुल गांधी बोलतात, ते आम्ही गांभीर्याने घेत नसतो असे सांगणारे नेते गेले चार दिवस छात्रों की गुंजवर टीकेचा भडिमार करीत आहेत. राहुल गांधींच्या पुण्यातील कार्यक्रमाला फारसा प्रतिसाद मिळू नये, गर्दी होऊ नये, म्हणून पोलीस - प्रशासनाने खूप बंधने टाकली. कार्यक्रमाला परवानगी देताना जवळपास ३५ अटी घातल्या होत्या. प्रक्षोभक भाषणे करायची नाहीत, असे बजावले होते. नारळी पौर्णिमा व इदचे कारण दाखवून पोलीसांनी जमावबंदीचा आदेश जारी केला होता. पुण्यातला राहुल

एक रूपयाही कोणी दिलेला नाही, असे ठणाकानून विद्यार्थिनी सांगत होत्या.

छात्रों की गुंज हा पेड इन्हेंट असेल तर लाडकी बहिण योजना काय होती ? असा प्रश्न उबाठा सेनेचे खासदार संजय राऊत यांनी विचारला आहे. राहुल गांधींबाबत विश्वास व आपलेपणा वाटतो अशा प्रतिक्रिया अनेक विद्यार्थिनींना बिनधास्तपणे कार्यक्रमाच्या ठिकाणी व्यक्त केली.

माझ्या अंगात सकाळपासून ताप आहे, मांजरीत आदिवासी मुले गेल्या बारा दिवसांपासून उपोषणाला बसली आहेत, आम्ही आदिवासी विकास मंत्र्यांना भेटलो तर ते म्हणतात, सारी, मी काही करू शकत नाही, सर्व काही मुख्यमंत्र्यांच्या हातात आहे: असे एका आदिवासी तरुणीने सांगताच राहुल म्हणाले, तुम्ही मला उपोषणासाठी का नाही बोलवत, मी येईन:

एका तरुण मुलीने तर मी तुम्हाला मिठी मारू शकते का ? असा प्रश्न विचारला. राहुल यांनी होकार देताच, हजारोंच्या साक्षीने त्या मुलीने राहुल यांना मिठी मारली. हे अलिंगन हे विश्वासाचे प्रतिक होते:

मनुस्मृतिच्या मानसिकतेतून बाहेर पडा असा सल्ला राहुल यांनी विद्यार्थिनींना दिला. पण त्यावरून राहुल यांच्यावर भाजपा परिवाराने सोशल मिडियावर जोरदार हल्ला चढवला. हा सल्ला केवळ हिंदू महिलापुरताच मर्यादीत आहे का ? असा प्रश्न त्यांना विचारण्यात आला.

पुण्याबद्दल काय सांगाल असे रहुल यांना शेवटी विचारले तेव्हा ते चक्र म राठीत म्हणाले- पुणे म्हणजे प्रेम: या तीन शब्दांनी त्यांनी तरूणाईची मने जिंकली.

गेली बारा वर्षे पंतप्रधान नरेंद्र मोदी देश- विदेशात जिथे जातात त्या कार्यक्रम त मोदी- मोदी अशा घोषणांचा निनाद घुमतो. पुण्याच्या छात्रों की गुंजमधे जेन झीचे प्रतिनिधीत्व करणाऱ्या हजारो विद्यार्थिनींनी राहुल- राहुल.. अशा घोषणांचा दीर्घ काळ केलेला गजर ही भाजपाला इशारा घंटा तर नाही ना ?..

- डॉ. सुकृत खांडेकर

राखीच्या धाग्यापलीकडचे बहिण-भावाचे नाते

रक्षाबंधन हा बहिण-भावाच्या नात्यातील प्रेम, जिव्हाळा, विश्वास आणि आपुलकी व्यक्त करण्याचा दिवस आहे. यंदा २८ ऑगस्ट रोजी रक्षाबंधन साजरे होत आहे. या दिवसाकडे धार्मिक परंपरा किंवा कर्मकांडाच्या चौकटीतून न पाहता, मानवी नात्यांच्या भावविश्वातून पाहिले तर त्याचे महत्त्व अधिक व्यापकपणे जाणवते. बहिण आणि भाऊ हे नाते जन्मत: मिळते; परंतु त्यातील प्रेम, विश्वास आणि आपलेपणा आयुष्यभर जपावा लागतो. बालपणीच्या निरागस आठवणींपासून ते ग्रीढ आयुष्यातील जबाबदाऱ्यांपर्यंत हे नाते अनेक अनुभवांतून समृद्ध होत जाते. कधी त्यात खोडकरपणा असतो, कधी भांडणे असतात, कधी रुखे-फुगवे असतात, तर कधी कोणत्याही शब्दांशिवाय एकमेकांना समजून घेणारी विलक्षण जवळीक असते. म्हणूनच बहिण-भावाचे नाते हे केवळ रक्तसंबंध नसून भावनिक सोबतीचे आणि आयुष्यभर टिकणाऱ्या विश्वासाचे नाते आहे.

बहिण-भावाच्या नात्याची सुरुवात बहुतेकदा बालपणाच्या अंमणात होते. एकाच घरात वाढताना दोघांच्या आयुष्यातील अखंड्य क्षण एकमेकांशी जोडलेले असतात. खेळताना झालेले भांडण, खाऊसाठी केलेली धावपळ, शाळेत जाण्याची लगबग, गृहपाठ टाळण्यासाठी केलेली कारणे, पालकांकडून मिळालेली कोतुकाची थाप आणि कधी झालेली रागाची बोलणी या सर्व आठवणी भावंडांच्या मनात साठत जातात. बालपणी एखादी छोटीशी वस्तू मिळाली नाही म्हणून झालेले भांडण त्या क्षणी मोठे वाटते; परंतु काही वेळाने तेच दोघे पुन्हा एकत्र खेळू लागतात. या छोट्या घटनांमधून नात्याचा एक महत्त्वाचा गुण दिसून येतो. मनात राग असला तरी मनात दुरावा कायम राहत नाही. बालपणातील हे सहज प्रेम पुढे आयुष्याच्या अनेक वळणांवर भावंडांना एकमेकांशी जोडून ठेवते.

बहिण-भावाच्या नात्यातील सर्वांत सुंदर गोष्ट म्हणजे त्यातील सहजता. या नात्यात स्वतः ला वेगळे दाखवण्याची गरज नसते. आपली चूक, आपला राग, आपले दुःख, आपला आनंद किंवा आपली चिंता मनमोकळेपणाने व्यक्त करता येते. बाहेरच्या जगात प्रत्येक व्यक्तीला आपली प्रतिमा जपावी लागते; परंतु भावंडांमोर ती प्रतिमा बाजूला ठेवून मनातील खरी भावना व्यक्त करता येते. बहीण भावाला त्याच्या चुका थेट सांगू शकते आणि भाऊही बहिणीला तिच्या निर्णयांबद्दल प्रामाणिक सल्ला देऊ शकतो. या मोकळेपणामुळे नाते अधिक घट्ट होते. अनेकदा आयुष्यातील एखाद्या कठीण प्रसंगी मित्रांपेक्षा आधी आठवण येते ती भावंडांची. कारण या नात्यात मदतीपूर्वीच विश्वास असतो.

बालपण मागे पडले की भावंडांच्या आयुष्यात बदल सुरू होतात. शिक्षणासाठी वेगवेगळ्या ठिकाणी जाणे, नोकरीसाठी शहर बदलणे, विवाहानंतर स्वतंत्र कुटुंब निर्माण करणे किंवा परदेशात स्थायिक होणे यामुळे एकत्र राहण्याचे दिवस संपतात. पूर्वी दुरीोज होणारा संवाद आता आठवड्यातून किंवा महिन्यातून एकदा होऊ शकतो. एकाच घरात वाढलेली भावंडे कधी कधी हजारो किलोमीटरांवर अंतरावर राहू लागतात. मात्र भौगोलिक अंतर वाढले म्हणून भावनिक अंतर वाढायलाच हवे असे नाही. उलट, दूर गेल्यावर एकमेकांची आठवण अधिक तीव्र होते. बालपणीच्या आठवणी, कुटुंबातील प्रसंग आणि एकत्र घालवलेला काळ या आठवणी भावंडांना मनाने जोडून ठेवतात.

आजच्या वेगवान जीवनात प्रत्येक व्यक्ती

आपल्या कामाच्या आणि वैयक्तिक जबाबदाऱ्यांच्या व्यापात अडकलेली आहे. अशा परिस्थितीत नाती जपण्यासाठी जाणीवपूर्वक वेळ देणे आवश्यक झाले आहे. बहिण-भावाच्या नात्यासाठी महागड्या भेटवस्तूंची गरज नाही. कधी अचानक केलेला दूरध्वनी, मनापासून विचारलेली विचारसूस, एखादा जुना प्रसंग आठवून केलेली गंमत किंवा संकटाच्या वेळी दिलेला धीर हे अधिक मौल्यवान असते. ‘तू कसा आहेस?’ किंवा ‘तुला काही मदत हवी आहे का?’ एवढे साधे शब्दही नात्याला आधार देतात. नात्याची किंमत भेटवस्तूच्या किमतीने ठरत नाही; ती एकमेकांना दिलेल्या वेळेने, समजून घेण्याच्या वृत्तीने आणि कठीण प्रसंगी दिलेल्या साथीने ठरते.

बहिण-भावाचे नाते आजच्या काळात सम ानेतेच्या नव्या अर्थाने समजून घेण्याची गरज आहे. पूर्वी भावाची भूमिका केवळ बहिणीचे संरक्षण करणारा असा भूमिका जात असे. आज मात्र या नात्याचा अर्थ त्यापेक्षा व्यापक झाला आहे. बहीणही भावाच्या आयुष्यात तितकीच आधार देणारी व्यक्ती असते. भावाला अडचण आली तर बहीण त्याच्या पाठीशी उभी राहते आणि बहिणीसमोर संकट आले तर भाऊ तिच्यासोबत राहतो. ही साथ एकतर्फी नसून परस्परांची असली पाहिजे. प्रेमामध्ये अधिकार असू शकतो; परंतु नियंत्रण नसावे. काळजी असावी; परंतु बंधने नसावीत. सल्ला असावा; परंतु नियंत्रण लादण्याची वृत्ती नसावी. या समतोलतातूनच आधुनिक बहिण-भावाचे नाते अधिक परिपक्व होऊ शकते. विशेषतः बहिणीच्या शिक्षण, करिअर आणि स्वावलंबनाच्या वाटचालीत भावाची भूमिका महत्त्वाची ठरू शकते. बहिणीने काय शिकावे, कोणते काम करावे, कुठे राहावे किंवा कोणते निर्णय घ्यावेत यावर अधिकार गाजवण्याऐवजी तिच्या क्षमतेवर विश्वास ठेवणे ही खरी साथ आहे. तिच्या यशाचा आनंद स्वतःच्या यशासारखा मानणे आणि तिच्या अपयशाच्या वेळी तिला खंबीरपणे उभे करणे हे भावाच्या प्रेमाचे अधिक सुंदर रूप आहे. त्याचप्रमाणे भावाच्या आयुष्यातील संघर्ष, आर्थिक अडचणी, करिअरमधील चढ-उतार किंवा भावनिक ताण समजून घेऊन त्याला दोष न देता ऐकून घेणे ही बहिणीचीही महत्त्वाची भूमिका आहे. दोघांनीही एकमेकांना स्वतंत्र व्यक्ती म्हणून स्वीकारले पाहिजे.

बहिण-भावाच्या नात्यात संवादाला विशेष म हत्त्व आहे. अनेक गैरसमज संवादाच्या अभावामुळे निर्माण होतात. ‘तो स्वतःहून समजून घेईल’ किंवा ‘ती माझ्या मनातील भावना ओळखेल’ असे गृहीत धरल्याने कधी कधी मनात अंतर वाढते. त्याऐवजी आपल्याला काय वाटते हे स्पष्टपणे सांगणे, सम रेच्याचे म्हणणे शांतपणे ऐकणे आणि मतभेद झाले तरी नाते तोडण्याऐवजी संवाद कायम ठेवणे आवश्यक आहे. प्रत्येक भावंडांची जीवनशैली, विचारसरणी आणि निर्णय घेण्याची पद्धत वेगळी असू शकते. मतभिन्नता म्हणजे नात्यातील तुटलेपणा नव्हे. परस्परांच्या वेगळेपणाचा स्वीकार करणे हेच प्रगल्भ नात्याचे लक्षण आहे.

विवहानंतर बहिणीचे आयुष्य अनेक बाबतींत बदलते. ती नव्या कुटुंबात प्रवेश करते, नवीन जबाबदाऱ्या स्वीकारते आणि अनेकदा वेगळ्या शहरात राहू लागते. अशा वेळी माहेरच्या भावंडांशी असलेले नाते तिच्यासाठी भावनिक आधार ठरू शकते. मात्र हा आधार तिच्या वैयक्तिक आयुष्यात अनावश्यक हस्तक्षेप करणारा नसावा. बहिणीच्या जीवनातील निर्णयांचा सन्मान करणे आणि तिच्या

गरजेच्या वेळी तिच्या पाठीशी उभे राहणे अधिक महत्त्वाचे आहे. त्याचप्रमाणे विवाहित बहिणीनेही भावाच्या आयुष्यातील बदल समजून घेत त्याच्या जबाबदाऱ्यांचा आदर केला पाहिजे. नात्यातील जवळीक टिकवायची असेल तर अधिकारापेक्षा सम जूतदारपणाला महत्त्व द्यावे लागते.

भावंडांच्या नात्यात कधी आर्थिक मदतीची गरजही निर्माण होते. एखाद्या भावंडाला शिक्षणासाठी, व्यवसायासाठी किंवा अन्य जीवनप्रसंगी मदत लागते. अशा वेळी शक्य असेल तेव्हा मदतीचा हात पुढे करणे ही नात्याची ताकद आहे. मात्र आर्थिक व्यवहारांमुळे प्रेमाचे मोजमाप होऊ नये. कोणाने किती खर्च केला, कोणाने किती भेट दिली किंवा कोणाने किती मदत केली याची हिशेबपत्रिका नात्यात ठेवली तर भावनिक जवळीक कमी होऊ शकते. नात्याची श्रीमंती पैशांत नसते; ती विश्वासात असते. संकटाच्या वेळी ‘तू एकटा नाहीस’ किंवा ‘तू एकटी नाहीस’ हा दिलासा अनेकदा कोणत्याही आर्थिक मदतीपेक्षा मोठा आधार ठरतो.

रक्षाबंधनाच्या निमित्ताने भावंडांनी आपल्या नात्याचा पुनर्विचार करणे आवश्यक आहे. वर्षभर व्यस्त राहिल्यानंतर या दिवशी भेटणे हा एक सुंदर योग असतो; परंतु त्यापलीकडे या दिवसाचा अर्थ अधिक मोठा आहे. एकमेकांशी मनमोकळेपणाने बोलणे, जुन्या आठवणींना उजाळा देणे, झालेल्या गैरसमजांवर पडदा टाकणे आणि भविष्यातील आयुष्यासाठी एकमेकांना प्रोत्साहन देणे हे या दिवसाचे खरे सौंदर्य ठरू शकते. राखी हा केवळ मनगटावर बांधला जाणारा धागा नसून भावनिक नात्याची आठवण करून देणारे प्रतीक आहे. त्या धाग्याला अर्थ प्राप्त होतो तो परस्परांच्या मनात असलेल्या प्रेामुळे.

आज डिजिटल माध्यमांमुळे दूर असलेल्या भावंडांशी संपर्क साधणे सोपे झाले आहे. व्हिडिओ संभाषण, संदेश आणि दूरध्वनी यामुळे अंतर काही प्रमाणात कमी करता येते. परंतु तंत्रज्ञान हे नात्याचा पर्याय नाही; ते नाते जपण्याचे साधन आहे. सामाजिक माध्यमांवर एकमेकांसोबतचे छायाचित्र प्रसिद्ध करणे किंवा शुभेच्छा देणे सुंदर आहे; पण त्याहून महत्त्वाचे म्हणजे प्रत्यक्ष आयुष्यात एकमेकांसाठी उपलब्ध असणे. एखाद्या भावंडाच्या यशावेळी मनापासून आनंद व्यक्त करणे आणि अपयशाच्या वेळी त्याला कमी लेखण्याऐवजी धीर देणे यामुळे नाते अधिक अर्थपूर्ण होते. सार्वजनिक प्रदर्शनापेक्षा खासगी आपुलकी अधिक मौल्यवान असते. बहिण-भावाच्या नात्यातील आठवणी हा एक वेगळाच भावनिक ठेवा असतो. घरातील जुन्या वस्तू, शाळेची छायाचित्रे, बालपणीचे खेळ, एकत्र केलेल्या सहली, पालकांनी दिलेल्या सुचना, छोट्या कारणांवरून झालेले वाद आणि नंतर झालेली मैत्री या सव गोष्टी काळ पुढे गेल्यानंतर अमूल्य वाटू लागतात. बालपणी ज्यांच्यासोबत वेळ घालायचे अगदी स्वाभाविक वाटत होते, त्याच क्षणांची पुढे आठवण येते. म्हणूनच भावंडांनी केवळ जुन्या आठवणी जपण्यापेक्षा नव्या आठवणीही निर्माण कराव्यात. एकत्र वेळ घालवणे, कुटुंबीयांसोबत भेटणे आणि परस्परांच्या आयुष्यात सहभागी राहणे यामुळे नाते सतत नव्याने फुलत राहते.

या नात्यात क्षमाशीलतेचे महत्त्वही मोठे आहे. भावंडे जवळची असल्यामुळे एकमेकांकडून अपेक्षाही मोठ्या असतात. त्यामुळे कधी शब्द लागतात, गैरसमज होतात किंवा मन दुखावले जाते. परंतु प्रत्येक मतभेदाला कायमचा दुरावा बनू देणे

योग्य नाही. नाते टिकवण्यासाठी कधी स्वतःची चूक मान्य करावी लागते, कधी माफी मागावी लागते. ‘मीच बरोबर’ या भूमिकेपेक्षा ‘आपले नाते महत्त्वाचे आहे’ ही भावना अधिक मोठी असली पाहिजे. नात्यातील प्रेम टिकवण्यासाठी अहंकाराला थोडे मागे ठेवावे लागते.

बहिण-भावाचे नाते आपल्याला माणूस म्हणून अधिक संवेदनशील बनवते. दुसऱ्याची काळजी घेणे, त्याच्या भावनांचा आदर करणे, त्याच्या आनंदात सहभागी होणे आणि संकटात त्याला आधार देणे या मूल्यांची सुरुवात अनेकदा कुटुंबातील नात्यांपासूनच होते. म्हणूनच या नात्यातील प्रेम केवळ दोन व्यक्तींमध्ये मर्यादित राहत नाही; ते संपूर्ण कुटुंबाच्या वातावरणावर परिणाम करते. परस्पर सन्मान आणि समानतेवर आधारलेली भावंडे पुढे समाजातील इतर नात्यांकडेही अधिक संवेदनशीलतेने पाहू शकतात. त्यामुळे बहिण-भावाचे नाते हे केवळ वैयक्तिक नाते नसून मानवी मूल्यांची शाळाही आहे.

रक्षाबंधनाच्या दिवशी बहिणीने भावाच्या म नगटावर राखी बांधायी, भावाने बहिणीला प्रेमाने भेट द्यावी, एकमेकांना शुभेच्छा द्याव्यात; परंतु या बाह्य कर्तृपेक्षेला त्या मागील भावना अधिक महत्त्वाच्या आहेत. बहिणीच्या स्वप्नांना बळ देणे, भावाच्या संघर्षांना समजून घेणे, एकमेकांच्या निर्णयांचा आदर करणे, मतभेदांमध्ये संवाद साधणे आणि गरजेच्या वेळी निःस्वार्थपणे साथ देणे हा या नात्याचा खरा उत्सव आहे. नात्याचे सौंदर्य एका दिवसापुरते मर्यादित नसते. रक्षाबंधनाचा दिवस त्या नात्याची जाणीव अधिक तीव्र करून देतो; मात्र त्यातील प्रेम वर्षभर जगले गेले पाहिजे. आजच्या काळात नात्यांमध्ये वाढणारा ताण, धावपळ आणि वैयक्तिक आयुष्याभोवती केंद्रित होत जाणारी जीवनशैली पाहता बहिण-भावाच्या नात्याची जपणूक अधिक आवश्यक आहे. भावंडे एकमेकांची स्पर्धक नसून सहप्रवासी असतात. एका भावंडाचे यश दुसऱ्याच्या अपयशाचे कारण नसते. उलट, एकमेकांच्या प्रगतीत आनंद मानणे आणि परस्परांना पुढे जाण्यास प्रोत्साहन देणे ही नात्याची खरी उंची आहे. तुलना, मत्सर आणि अहंकार यांना दूर ठेवून सहकार्य आणि आपुलकी स्वीकारली तर भावंडांचे नाते अधिक आनंददायी बनते. शेवटी, बहिण-भावाचे नाते हे आयुष्याच्या प्रवासातील एक अनमोल सोबत आहे.

बालपणी एकाच घराच्या छताखाली सुरू झालेला हा प्रवास पुढे वेगवेगळ्या दिशांनी धाऊ शकतो; परंतु मनातील बहिण-भावाचे नाते अधिक समृद्ध करू या. कारण शेवटी राखी मनगटावर बांधली जाते; पण तिचा खरा धागा मनामध्ये जुळलेला असतो. तो धागा प्रेमाचा, आठवणींचा आणि विश्वासाचा असतोड्ड आणि म्हणूनच तो काळाच्या कोणत्याही अंतरापेक्षा अधिक मजबूत असतो.

-डॉ. राजेंद्र बगाटे (लेखक, समाजशास्त्राचे अभ्यासक आहेत)

नेत्रदान सामाजिक चळवळ बनवूया!

नेत्रदान ही केवळ एक सामान्य वैद्यकीय प्रक्रिया नसून मानवी संवेदनेचे, त्यागाचे आणि सामाजिक जबाबदारीचे एक अत्यंत उदात्त रूप आहे. आपल्या मृत्युनंतरही आपले डोळे या जगात जिवंत राहून कोणाचे तरी आयुष्य उजळवू शकतात, ही भावनाच अत्यंत समाधान देणारी आहे. भारतात दरवर्षी २५ ऑगस्ट ते ८ सप्टेंबर या कालावधीत ‘राष्ट्रीय नेत्रदान पंधरवडा’ साजरा केला जातो. या पंधरवड्याचा मुख्य उद्देश लोकांमध्ये नेत्रदानाबद्दल असलेली भीती आणि गैरसमजांचे निरसन करणे आणि या चळवळीत अधिकाधिक लोकांना सहभागी करून घेणे हा असतो. या दिनानिमित्त हा लेख:

निसर्गाने दिलेली एक अद्वितीय आणि अमूल्य देणगी म्हणजे मानवी जीवन होय. आपल्या सुंदर आणि संवेदनशील डोळ्यांमुळे या जीवनाचा खऱ्या अर्थाने आनंद घेता येतो. ऋतुचक्राचे बदलणारे विविध रंग, निसर्गाची अद्भूत जाडू, सृष्टीचे विलोभनीय सौंदर्य आणि आपल्या प्रियजनांच्या चेहऱ्यावरील हास्य डोळ्यांमुळेच पाहता येते. डोळे हे केवळ एक अवयव नसून मानवी भावना व्यक्त करण्याचे आणि बाह्य जगाशी नाते जोडणारे मुख्य माध्यम आहेत. परंतु आपण सर्वजण या निसर्गदत्त प्रकाशाचा आनंद घेत असताना नशिबाच्या किंवा वैद्यकीय कारणांमुळे अंधाराच्या सावटाखाली जगत असलेलेही अनेक लोक आहेत. ज्यांच्या आयुष्यात सूर्योदय आणि रात्रीचे चांदणे या दोन्ही गोष्टी केवळ एक न अनुभवलेली संकल्पना आहेत, त्या दृष्टीहीन बांधवांच्या अंधारमय आयुष्यात आशेचा किरण पसरण्याचा आणि त्यांना पुन्हा हे जग स्वतःच्या डोळ्यानी ‘याची देही, याची डोळा’ पाहण्याची संधी देण्याचा सर्वोत्तम व पवित्र मार्ग म्हणजेच ‘नेत्रदान’ हा होय.

आपल्या देशात कॉर्नियल अंधत्व म्हणजेच डोळ्यातील पारदर्शक पटलाच्या आजाराने ग्रस्त असलेल्या रुग्णांची संख्या प्रचंड मोठी आहे. डोळ्यातील पारदर्शक पटलाला (कॉर्निया) कोणत्याही प्रकारची इजा झाल्यामुळे, संसर्ग झाल्यामुळे किंवा कुपोषण व जन्मापासूनच्या दोषांमुळे दृष्टी गमावलेल्या लोकांना ‘कॉर्निया प्रत्यारोपण’ या सोप्या शस्त्रक्रियेद्वारे पुन्हा दृष्टी मिळवता येते. दुर्दैवाने, भारतात नेत्रदानाची गरज आणि प्रत्यक्षात उपलब्ध होणारे कॉर्निया यांमध्ये एक खूप मोठी तफावत आहे.

दरवर्षी देशात लाखांहून अधिक कॉर्नियाची गरज भासते, परंतु प्रत्यक्षात केवळ काही हजार नेत्रदानेच पार पडतात. या दरीमुळे हजारो दृष्टिहीन व्यक्तींना, ज्यांमध्ये लहान मुलांचा आणि तरुण वर्गाचा मोठ्या प्रमाणावर समावेश आहे, आयुष्यभर अंधारात राहावे लागते किंवा वर्षानुवर्षे दात्याच्या प्रतीक्षेत राहावे लागते. मृत्यू ही निसर्गाची अटळ घटना आहे. परंतु मृत्यूनंतर आपले हे मौल्यवान अवयव मातीत मिसळून जाण्याऐवजी किंवा अग्नीत भस्म होण्याऐवजी जर कोणाचे निरस आयुष्य प्रकाशमान करत असतील, तर त्याहून मोठे पुण्य कार्य किंवा जिवंतपणाचे लक्षण दुसरे कोणतेही असू शकत नाही. समाजात नेत्रदानाचे प्रमाण अपेक्षेपेक्षा कमी असण्यामागे वैद्यकीय सुविधांची कमतरता हे कारण नसून, जनजागृतीचा अभाव आणि पिढ्यानिपिढ्या चालत आलेले गैरसमज हेच मुख्य कारण आहे. अनेक लोकांना अशी भीती वाटते की नेत्रदान केल्यामुळे मृतदेह विद्रुप दिसेल किंवा अंत्यसंस्कारास विलंब होईल. परंतु हे पूर्णपणे वास्तवविरोधी आहे. नेत्रदानाची प्रक्रिया अतिशय वैज्ञानिक, सुटसुटीत आणि सन्मानपूर्वक केली जाते. प्रशिक्षित डॉक्टरांची तज्ञ टीम मृतदेहाच्या ठिकाणी येऊन असल्याची २५ ते २० मि निटांत ही प्रक्रिया पूर्ण करते. यामध्ये डोळ्यातील

केवळ आवश्यक असा कॉर्नियाचा भागच काढला जातो आणि त्या जागी कृत्रिम पटल किंवा कापूस ठेवून पापण्या अत्यंत काळजीपूर्वक बंद केल्या जातात. त्यामुळे चेहऱ्यावर कोणत्याही प्रकारचा डाग किंवा विद्रुपपणा येत नाही. याशिवाय, पुढील जन्मात व्यक्ती अंध जन्माला येईल असा अंधश्रद्धेवर आधारित विचारही समाजातील काही घटकांमध्ये दिसून येतो. वैद्यकीय आणि अध्यात्मिक दोन्ही दृष्टिकोनातून हा विचार पूर्णपणे फोल आहे; उलटपक्षी, मृत्यूनंतर अवयवदान करून दुसऱ्याचे आयुष्य उजळवणे हा सर्वात मोठा धर्म

मानला गेला आहे. नेत्रदान ही अत्यंत संवेदनशील आणि वेळेवर आधारित असलेली प्रक्रिया आहे, म्हणूनच यामध्ये वेळेचे नियोजन सर्वात म हत्त्वाचे ठरते. व्यक्तीच्या मृत्यूनंतर साधारणपणे चार ते सहा तासांच्या आत नेत्रदान होणे अनिवार्य असते. जितक्या लवकर कॉर्निया काढला जाईल, तितकी त्याची गुणवत्ता उत्तम राहते आणि शस्त्रक्रिया यशस्वी होण्याची शक्यता वाढते. मृत्यूनंतर नातेवाईकांनी तत्काळ जवळची नेत्र

पेढी किंवा रुग्णालयाशी संपर्क साधणे आवश्यक असते. डॉक्टर येईपर्यंत मृत व्यक्तीचे डोळे उघडे राहू नयेत म्हणून त्यावर ओल्या कापसाच्या पडद्या ठेवाव्यात, पंखा बंद ठेवावा आणि डोक्याखाली उशी ठेवून डोके थोडे उंच ठेवावे, जेणेकरून डोळ्यांमधील रक्तप्रवाह नियंत्रित राहतो.

सर्वात महत्त्वाची बाब म्हणजे, मृत व्यक्तीने आपल्या हयातीत नेत्रदानाचा संकल्प केला असो वा नसो, मृत्युनंतर त्याच्या निकटवर्तीयांची समंती ही कायदेशीर आणि नैतिकदृष्ट्या अनिवार्य असते. अनेकदा व्यक्ती हयातीत फॉर्म भरते, परंतु मृत्यूच्या वेळी कुटुंबातील सदस्यांना याबद्दल माहिती नसल्यामुळे किंवा ऐनवेळी घेतलेल्या भावनावश निर्णयामुळे नेत्रदान राहून जाते. म्हणूनच, जर आपण नेत्रदानाचा संकल्प करत असू, तर त्याची स्पष्ट कल्पना आपल्या कुटुंबातील सदस्यांना देणे आणि त्यांना या निर्णयामध्ये सहभागी करून घेणे अत्यंत गरजेचे आहे. शेवटी, नेत्रदान ही केवळ काही डॉक्टरांची किंवा शासकीय यंत्रणेची जबाबदारी नसून ती एक व्यापक सामाजिक चळवळ बनली पाहिजे. आपण आपल्या आयुष्यातील महत्त्वाचे प्रसंग, जसे की वाढदिवस, लग्नाचे वाढदिवस किंवा प्रियजनांच्या स्मृतिप्रीत्यर्थ नेत्रदानाचा संकल्प करून समाजापुढे एक नवा आदर्श ठेवू शकतो. रक्तदान हे जसे श्रेष्ठदान मानले जाते, तसेच नेत्रदान हे महादान आहे. आपणा या जगात नसतानाही आपल्या डोळ्यांच्या माध्यमातून हे जग पाहू शकतो आणि कोणाच्या तरी अंधारमय विश्वात कायमचा प्रकाश पसरवू शकतो. नेत्रदान पंधरवड्याच्या निमित्ताने आपण सर्वजण एकत्र येऊ या, अंधश्रद्धा व गैरसमज बाजूला सारूया, नेत्रदानाचा संकल्प करू या आणि इतरांनाही या महान कार्यासाठी प्रेरित करू या.

– **अतुल पांडे,**
सहायक संचालक (माहिती)

श्री. शुक्लेश्वर महादेव मंदिर संस्थानच्या जमिनीच्या कथित बेकायदेशीर व्यवहाराविरोधात ९ सप्टेंबरपासून बेमुदत उपोषण

सर्व हिंदू संघटनांनी या घटनेचा निषेध करत मंदिरात महाआरती केली

छत्रपती संभाजीनगर, दि. २९ (प्रतिनिधी) – फाजलपुरा येथील श्री. शुक्लेश्वर महादेव मंदिर संस्थानच्या जमिनीच्या कथित बेकायदेशीर व्यवहाराची श्री. शुक्लेश्वर महादेव मंदिर संस्थानच्या जमिनीच्या कथित बेकायदेशीर व्यवहाराविरोधात ९ सप्टेंबरपासून बेमुदत उपोषण. संबंधित दुय्यम निबंधक यांनी चौकशी करून संबंधितांवर फौजदारी स्वरूपाचे

गुन्हे दाखल करावेत, तसेच कथित गैरप्रकारात सहभागी असलेल्या संबंधित अधिकाऱ्यांवर कठोर कारवाई करण्यात यावी, या मागणीसाठी ९ सप्टेंबर २०२६ पासून विभागीय आयुक्त कार्यालयासमोर बेमुदत उपोषण करण्यात येणार असल्याची माहिती संघटनेच्या वतीने सतीष जगन्नाथ नरवडे यांनी दिली आहे. नरवडे यांनी दिलेल्या निवेदानानुसार, श्री. शुक्लेश्वर महादेव मंदिर संस्थानच्या जमिनीच्या कोट्यवधी रुपयांच्या कथित बेकायदेशीर व्यवहारासंदर्भात संघटनेच्या वतीने वारंवार तक्रारी करून पाठपुरावा करण्यात आला आहे.

फाजलपुरा, छत्रपती संभाजीनगर येथील देवस्थानाची जमीन धर्मादाय आयुक्त कार्यालयाची आवश्यक परवानगी न घेता विक्री करण्यात आल्याचा आरोप निवेदनात करण्यात आला आहे.

या व्यवहारात खुलताबाद येथील सहाय्यक दुय्यम निबंधक वर्ग-२ अशोक इंगोले तसेच छत्रपती संभाजीनगर शहरातील कार्यालय क्रमांक १ येथील

सहाय्यक दुय्यम निबंधक वर्ग-२ दीपक जाधव यांनी आपल्या शासकीय पदाचा कथित गैरवापर केल्याचा आरोप करण्यात आला आहे. संबंधित अधिकाऱ्यांनी आर्थिक स्वार्थासाठी व्यावसायिक व देवस्थानाशी संबंधित काही व्यक्तींशी संगनमत करून देवस्थानाच्या जमिनीचे बेकायदेशीर दस्त नोंदणी केल्याचा दावा निवेदनात करण्यात आला आहे.

देवस्थानाच्या संबंधित जमिनीची नोंद धर्मादाय आयुक्त कार्यालयाकडे असतानाही आवश्यक परवानगी न घेता दस्त नोंदणी करण्यात आल्याचा आरोपही संघटनेने केला आहे. दस्त नोंदणी करताना संबंधित नियमांचे पालन करण्यात आले नसल्याचा आरोप निवेदनातून करण्यात आला आहे. या प्रकरणात जमीन व्यवहारातील लिहून देणारे व लिहून घेणारे यांच्यावर फौजदारी स्वरूपाचे गुन्हे दाखल करण्यात यावेत, तसेच संबंधित अधिकारी अशोक इंगोले व दीपक जाधव यांच्यावर कठोर प्रशासकीय कारवाई करून त्यांना शासकीय सेवेतून बडवर्फ करण्यात यावे, अशी मागणी करण्यात आली आहे.

या मागण्यासाठी ९ सप्टेंबर २०२६ रोजी विभागीय आयुक्त कार्यालयासमोर संघटनेच्या वतीने बेमुदत उपोषण करण्यात येणार असल्याचे सतीष जगन्नाथ नरवडे यांनी सांगितले. हे उपोषण लोकशाही मार्गाने करण्यात येणार असून, उपोषणादरम्यान कोणताही अनुचित प्रकार घडल्यास त्याची जबाबदारी प्रशासन व संबंधित कार्यालयाची राहील, असेही निवेदनात नमूद करण्यात आले आहे.

हिमालयात लपलेत २४३१ ‘धोक्याची सरोवरे’ ; फुटली तर माजू शकतो महापूर

नवी दिल्ली, दि. २९ (वृत्तसंस्था) – हिमालयातील हिमनद्या वेगाने मागे सरकत असताना त्यातून निर्माण होणाऱ्या हिमनदीय सरोवरांच्या वाढत्या आकारामुळे भविष्यातील पुरांचा धोका वाढत असल्याचे भारतीय अंतराळ संशोधन संस्थेच्या (ISRO) उपग्रह अभ्यासातून समोर आले आहे. १९८४ ते २०२३ या कालावधीतील उपग्रह प्रतिमांच्या अभ्यासानुसार, २०१६-१७ मध्ये ओळखल्या गेलेल्या १० हेक्टरपेक्षा मोठ्या २,४३१ हिम नदीय सरोवरांपैकी ६७६ सरोवरांचा आकार लक्षणीयरीत्या वाढला आहे. यातील ६०१ सरोवरांचा आकार दुप्पटीपेक्षा अधिक वाढला, तर १० सरोवरांचा आकार दीड ते दोन पट आणि ६५ सरोवरांचा आकार सुमारे दीड पट वाढल्याचं IS>R>Oने नमूद केलं आहे.

वाढलेल्या ६७६ सरोवरांपैकी १३० सरोवरे भारतात आहेत. यातील ६५ सिंधू, ७ गंगा आणि ५८ ब्रह्मपुत्रा नदीखोऱ्यात आहेत.

सरोवर फुटल्यास काय होऊ शकतं? – हिमनदीच्या वितळण्यामुळे तयार झालेल्या सरोवरांना नैसर्गिक बंधारे असतात. हे बंधारे बर्फ, माती, दागड किंवा हिमनदीने मागे सोडलेल्या मोरेनपासून तयार झालेले असू शकतात. भूस्खलन,

हिमस्खलन, अतिवृष्टी किंवा इतर कारणांमुळे हे नैसर्गिक बंधारे तुटल्यास सरोवरातील मोठ्या प्रमाणातील पाणी अचानक खाली येऊ शकतं. याला Glacial Lake Outburst Flood म्हणजेच GLOF म्हटलं जातं. अशा पुराचा वेग आणि त्यासोबत वाहून येणारा गाळ, दागड-माती यामुळे नदीखोऱ्यातील

पायाभूत सुविधा आणि वस्तीला मोठा धोका निर्माण होऊ शकतो.

२०२३मध्ये सिक्कीममध्ये काय घडलं? – याचा धक्कादायक अनुभव ऑक्टोबर २०२३मध्ये सिक्कीमला आला. उत्तर सिक्कीममधील South Lhonak Lake फुटल्यानंतर तीस्ता नदीच्या खोऱ्यात मोठ्या प्रमाणात पूर आला. खडडजच्या उपग्रह निरीक्षणानुसार, २८

सागात अडकलेले ३७ भाविक काढमांडूकडे सुखरूप रवाना

मुंबई, दि. २९ (प्रतिनिधी) – कैलास मानसरोवर यात्रा पूर्ण करून परतीच्या प्रवासात तिबेटम धील सागा येथे महाराष्ट्रातील ३७ भाविक अडकले होते. मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीस यांच्या तातडीच्या पुढाकारानंतर सर्व भाविक सकाळी ६ वाजता सागा येथून न्यालम चेक पोस्टमार्गे काढमांडूकडे सुखरूप रवाना झाले आहेत.

रोटेगाव (द.म.रे) येथे रेल्वे प्रवाशांसाठी रेल्वे गाड्या थांबा देण्याची मागणी

वैजापूर , दि. २९ (प्रतिनिधी) – रोटेगाव (दमरे) हे वैजापूर पासून ३६मी अंतरावर आहे. वैजापूर येथून दुरगेज जवळपास ८०० ते १,००० रेल्वे प्रवाशी पुणे, मुंबई, नांदेड, जालना, संभाजीनगर येथे जा-ये करतात. मात्र काही महत्त्वाच्या रेल्वे गाड्या थांबत नाहीत. त्यामुळे प्रवाशांचे खूप हाल होत आहेत. रोटेगाव हे मनम ाड-संभाजीनगर रेल्वे मार्गावरील एकमेव स्टेशन सर्वात जास्त आर्थिक उत्पन्न देणारे स्थानक आहे. यामुळे रोटेगाव स्टेशन अमृत भारत योजनेत येते. हे स्थानक प्रवाशीभिमुख व्हावे त्यांना सर्व सुविधा मिळाव्यात म्हणून अत्यंत आधुनिक सुविधा या स्थानकावर प्रवाशांना मिळाव्या म्हणून कोट्यवधी रुपये सरकार

सागात अडकलेले ३७ भाविक काढमांडूकडे सुखरूप रवाना

मुंबई, दि. २९ (प्रतिनिधी) – कैलास मानसरोवर यात्रा पूर्ण करून परतीच्या प्रवासात तिबेटम धील सागा येथे महाराष्ट्रातील ३७ भाविक अडकले होते. मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीस यांच्या तातडीच्या पुढाकारानंतर सर्व भाविक सकाळी ६ वाजता सागा येथून न्यालम चेक पोस्टमार्गे काढमांडूकडे सुखरूप रवाना झाले आहेत.

रोटेगाव (द.म.रे) येथे रेल्वे प्रवाशांसाठी रेल्वे गाड्या थांबा देण्याची मागणी

वैजापूर , दि. २९ (प्रतिनिधी) – रोटेगाव (दमरे) हे वैजापूर पासून ३६मी अंतरावर आहे. वैजापूर येथून दुरगेज जवळपास ८०० ते १,००० रेल्वे प्रवाशी पुणे, मुंबई, नांदेड, जालना, संभाजीनगर येथे जा-ये करतात. मात्र काही महत्त्वाच्या रेल्वे गाड्या थांबत नाहीत. त्यामुळे प्रवाशांचे खूप हाल होत आहेत. रोटेगाव हे मनम ाड-संभाजीनगर रेल्वे मार्गावरील एकमेव स्टेशन सर्वात जास्त आर्थिक उत्पन्न देणारे स्थानक आहे. यामुळे रोटेगाव स्टेशन अमृत भारत योजनेत येते. हे स्थानक प्रवाशीभिमुख व्हावे त्यांना सर्व सुविधा मिळाव्यात म्हणून अत्यंत आधुनिक सुविधा या स्थानकावर प्रवाशांना मिळाव्या म्हणून कोट्यवधी रुपये सरकार

यांनी त्वरित भारत सरकारच्या परराष्ट्र व्यवहार मंत्रालयाशी संपर्क साधून आवश्यक सहकार्य मिळवले आणि सर्व भाविकांचा सागा ते काढमांडू सुरक्षित परतीचा प्रवास सुरू झाला.

यांनी त्वरित भारत सरकारच्या परराष्ट्र व्यवहार मंत्रालयाशी संपर्क साधून आवश्यक सहकार्य मिळवले आणि सर्व भाविकांचा सागा ते काढमांडू सुरक्षित परतीचा प्रवास सुरू झाला.

: संपादक : **राजेंद्र पांडुरंग रांजणीकर**
मो. ९३२५२११९०१, ९५१८७६३९५
e-mail:lokvijay2000@yahoo.co.in

(औरंगाबाद न्यायकबेत)

अखिल भारतीय कलावंत न्याय हक्क समितीची मराठवाडास्तरीय बैठक संपन्न

कलावंतांच्या न्याय हक्कासाठी एकजुटीचा निर्धार

वृद्ध कलावंतांच्या मानधनासाठी लाभार्थी संख्या वाढवण्याची मागणी

छत्रपती संभाजीनगर, दि. २९ (प्रतिनिधी) – अखिल भारतीय कलावंत न्याय हक्क समितीची मराठवाडा स्तरीय बैठक शासकीय सुभेदारी विश्रामगृह येथे समितीचे संस्थापक तथा राष्ट्रीय अध्यक्ष गायक सोमनाथ गायकवाड यांच्या अध्यक्षतेखाली उत्साहात संपन्न झाली. या बैठकीत मराठवाड्यातील विविध जिल्ह्यांतील कलावंतांच्या समस्या जाणून घेण्यात आल्या. राजर्षी शाहू महाराज वृद्ध कलावंत मानधन योजनेपासून अनेक पात्र कलावंत वंचित राहत असल्याबाबत बैठकीत तीव्र चिंता व्यक्त करण्यात आली.

मराठवाड्यातील अनेक कलावंत वृद्ध झाले असूनही त्यांना अद्याप मानधन योजनेचा लाभ मिळत नसल्याने त्यांना साप्तीक, क्वार्टेरिक तसेच मानसिक त्रासाला सामोरे जावे लागत असल्याची खंत यावेळी व्यक्त करण्यात आली. पात्र कलावंतांना वेळेत मानधन मिळावे आणि योग्य व गरजू कलावंत या योजनेपासून दूर राहू नयेत, यासाठी शासनाने प्रभावी उपाययोजना काढाव्यात, अशी मागणी करण्यात आली.

बैठकीत कलावंतांना भेडसावणाऱ्या प्रवासातील समस्यांवरी चर्चा करण्यात आली. कीर्तन, भजन व इतर सांस्कृतिक कार्यक्रम संरल्यानंतर अनेक कलावंतांना रात्री उशिरा घरी परतावे लागते. अशावेळी प्रवासादरम्यान काही ठिकाणी पोलिसांकडून

त्यांची वाहने अडविली जातात. त्यामुळे भजनी कलाकार, कीर्तनकार व वादकांना विनाकारण त्रासाला सामोरे जावे लागते. अशा प्रकारची अडवणूक होऊ नये, अशी अपेक्षा यावेळी व्यक्त करण्यात आली. या पार्श्वभूमीवर संघटनेच्या कलावंतांना ओळखपत्र देण्यात येणार असल्याची माहिती अध्यक्ष सोमनाथ गायकवाड यांनी दिली.

कलावंतांच्या विविध प्रश्नांना वाचा फोडण्यासाठी तसेच त्यांच्या मागण्या शासनापर्यंत पोहोचविण्यासाठी लवकरच भव्य कलाकार मेळाव्याचे आयोजन करण्यात येणार आहे. या मेळाव्याच्या आयोजनासंदर्भात बैठकीत सविस्तर चर्चा

करून उपस्थितांना मार्गदर्शन करण्यात आले. कलाकार मेळाव्याच्या माध्यमातून कलावंतांच्या सविस्तर मागण्या मांडून उपस्थित मंत्री महोदयांकडे त्या मंजूर करण्यासाठी आग्रह धरण्यात येणार असल्याचा समितीचा मानस असल्याचे यावेळी सांगण्यात आले.

संघटनेच्या वतीने १७ सप्टेंबर हा दिवस विशेष उपक्रमांद्वारे साजरा करण्यात येणार असून छत्रपती संभाजीनगर शहरासह खुलताबाद तालुक्यात संघटनेच्या नवीन शाखा स्थापन करण्यात येणार असल्याची माहितीही बैठकीत देण्यात आली.

यावेळी छत्रपती संभाजीनगर जिल्हाध्यक्ष तथा लेखक सुभाष पवार

गणोरकर यांनी बोलताना सांगितले की, जिल्ह्यातून सध्या केवळ १०० कलावंतांची मानधनासाठी निवड केली जाते. ही संख्या अत्यंत तोकडी असून त्यामुळे मोठ्या प्रम णात वृद्ध व गरजू कलावंत मानधनापासून वंचित राहत आहेत. त्यामुळे दरवर्षी जिल्ह्यातून किमान ५०० कलावंतांची म नधनासाठी निवड करण्यात यावी, अशी मागणी त्यांनी केली.

तसेच मानधन योजनेसाठी असलेली उत्पन्न मर्यादा रद्द करावी अथवा त्यात वाढ करावी, अशी मागणीही त्यांनी केली. मानधनासाठी अर्ज केलेल्या कलावंतांची प्रतीक्षा यादी तयार करण्यात यावी. वयोमर्यादेची अट कमी करून वयानुसार कलावंतांचा प्राधान्यक्रम निश्चित करावा आणि मानधनासाठी पाददर्शक पद्धतीने निवड प्रक्रिया राबवावी, अशी मागणी यावेळी करण्यात आली. संघटनेशी संबंधित पात्र कलावंतांना प्राधान्य देण्यात यावे, अशीही मागणी बैठकीत मांडण्यात आली.

या प्रसंगी संपर्कप्रमुख बबनराव गोरे, हिम्मतराव वाघ, शिवाजी गायकवाड, संजय जाधव, संजू पवार, कीर्तनकार वाघ महाराज यांच्यासह मराठवाड्यातील बहुसंख्य कलावंत उपस्थित होते. बैठकीचे सूत्रसंचालन हिम्मतराव वाघ यांनी केले, तर बबनराव गोरे यांनी उपस्थितांचे आभार मानले.

शासन देणार उद्योजकांच्या पंखाना बळ-पालकमंत्री संजय शिरसाट

इक्की हब म्हणून जगात ओळख निर्माण करू- नवीनीकरण ऊर्जा मंत्री अतुल सावे

छत्रपती संभाजीनगर दि.२९ (प्रतिनिधी)- जिल्हास्तरीय गुंतवणूक परिषद २०२६ मध्ये आज २३२ उद्योगांचे १२ हजार ९४४ कोटी रुपयांचे सामंजस्य करार करण्यात आले. त्याद्वारे २१ हजार ३०६ जणांना रोजगार उपलब्ध होतील, अशी माहिती जिल्हा उद्योग केंद्रा मार्फत देण्यात आली.

उद्योजकांच्या पंखाना बळ देण्याचे काम शासन करेल, आपण जिद्दीने आपली वाटचाल सुरू करावी, अशा शब्दात राज्याचे सामाजिक न्याय तथा जिल्ह्याचे पालकमंत्री संजय शिरसाट यांनी उपस्थित उद्योजकांना आश्‍वस्त केले.

छत्रपती संभाजीनगर जिल्ह्यात उद्योगासाठी पोषक वातावरण आहे. आता भविष्यात इलेक्ट्रिक व्हेईकल निर्मितीचे हब म्हणून जगात ओळख निर्माण करू, असा विश्वास राज्याचे इमाव बहुजन कल्याण, नवीनीकरण ऊर्जा मंत्री अतुल सावे यांनी व्यक्त केला.

होतील, अशी माहिती यावेळी देण्यात आली.

पालकमंत्री शिरसाट म्हणाले की,लहान पुरवठादार, उद्योजक ते मोठे उद्योग यांच्यातील साखळी मजबूत केली पाहिजे. उद्योजकांना जिद्दीने झेप घ्यायची असते त्यासाठी त्यांच्या पंखाना बळ देण्याचे काम शासन करेल. जिल्ह्यातील औद्योगिक वसाहतीत जागेची मागणी वाढली आहे. त्यात आज सामंजस्य करार केलेल्या

उद्योगांना प्राधान्य द्यावे, असे त्यांनी सांगितले.

श्री. सावे म्हणाले की, जिल्ह्यातील उद्योग क्षेत्रात वाढती गुंतवणूक पाहता दळणवळण, वीज पुरवठा सुविधा, समन्वय केंद्र यासारख्या सुविधा उपलब्धतेचे कामे मार्गी लागले आहेत. उद्योग करणे सुलभ व्हावे यासाठी आवश्यक सुविधा देण्याचे शासनाचे धोरण आहे, असेही श्री. सावे यांनी सांगितले.

जिल्हाधिकारी विनय गौडा जी. सी. म्हणाले की, उद्योगाच्या वाढी साठी शासनाच्या धोरणानुसार प्रशासन तत्परतेने कामे मार्गी लावत आहे. औद्योगिक विस्तारासाठी भुसंपादन प्रक्रिया विविध टप्प्यावर सुरू आहेत. प्रास्ताविक स्वप्नील राठोड यांनी तर सूत्रसंचालन प्रविणा कन्नडकर यांनी केले. या परिषदेस मोठ्या संख्येने उद्योजक सहभागी झाले.

वैजापूरात आनंदऋषीजी नेत्रालय व्हिजन सेंटरचा शुभारंभ

वैजापूर दि.२९ (प्रतिनिधी)- शहर व तालुक्यात डोळ्यांच्या आजारांनी ग्रस्त असलेल्या नागरिकांसाठी डोळ्यांची तपासणी व मोती बिंदू शस्त्र क्रिया ,व ईतर आजार यावरील उपचार अत्यंत माफक शुल्कात उपलब्ध व्हावेत व डोळ्याच्या रुग्णांना सोय वैजापूरात उपलब्ध व्हावी म्हणून शहरातील न्यू सन्मित्र कॉलोनीत(बस स्थानक लगत)आनंदऋषीजी नेत्रालय व्हिजन सेंटरचा शुभारंभ सोहळा शनिवार(ता.२९)रोजी सम्पन्न झाला.

गंगापूरचे आमदार प्रशांत बंब,वैजापूरचे आमदार प्रा.रमेश पा.बोरनारे, नगराध्यक्ष डॉ.

दिनेश परदेशी, उप जिल्हा वैद्यकीय अधिक्षक डॉ.अरविंद हरबडे यांनी फित सोडून या

नेत्रालयाचे उद्घाटन केले. या प्रसंगी माजी नगराध्यक्ष साबेरखान,प्रकाश शेट बोथरा,

शोभाचंद संचेती, आनंदीताई अन्नदाते, डॉ.अरविंद अन्नदाते, मेजर सुभाष संचेती, धोंडीरामसिंह राजपूत, सावनसिंह राजपूत, विशाल संचेती, हेमंत संचेती, निलेश पारख, शकुंतला संचेती, पी. जी.पवार, उमेश संचेती, रूपेश संचेती यांची प्रमुख उपस्थिती होती.

प्रास्तविक प्रशासकीय अधिकारी ,अहिल्यानगर आनंद छाजेड यांनी केले. सूत्र संचलन जवाहर कोठारी यांनी केले तर आभार स्वजल संचेती यांनी मानले.

मुठा शिक्षक संघटनेचे जिल्हा परिषद शिक्षण विभागाविरोधात तीव्र आंदोलन!

छत्रपती संभाजीनगर दि.२९ (प्रतिनिधी)- महाराष्ट्रातील शिक्षकांच्या विविध प्रलंबित मागण्या तसेच जिल्हा परिषद शिक्षण विभागात सुरू असलेल्या कथित गैरप्रकार व भ्रष्टाचाराच्या विरोधात मुठा शिक्षक संघटनेच्या वतीने मराठवाड्यातील सर्व जिल्ह्यांतील शिक्षणाधिकारी कार्यालयांसमोर तीव्र आंदोलन करण्यात आले.

प्राथमिक, माध्यमिक व उच्च माध्यमिक स्तरावर कार्यरत शिक्षकांचे वैद्यकीय देखके, वरिष्ठ वेतनश्रेणी, पदोन्नती तसेच इतर अनेक

प्रलंबित प्रश्न दीर्घकाळापासून रखडलेले आहेत. हे प्रश्न सोडविण्यासाठी शिक्षकांना वारंवार संबंथित कार्यालयांचे उंबरठे झिजवावे लागत असून, त्यांना मानसिक व आर्थिक त्रास सहन करावा लागत असल्याचा आरोप संघटनेने केला आहे.

तसेच अल्पसंख्याक दर्जा प्राप्त

शाळांमधील शिक्षकांच्या वैयक्तिक मान्यता नियमबाह्य पद्धतीने अडविण्यात आल्याचा गंभीर आरोपही यावेळी करण्यात आला. अनेक शिक्षकांची शालार्थ आयडीची प्रकरणेही जाणीवपूर्वक प्रलंबित ठेवण्यात आल्याचे संघटनेने निर्दर्शनास आणून दिले.या सर्व प्रलंबित प्रश्नांचा तातडीने विचार करून न्याय्य तोडणा काढावा, अन्यथा शिक्षकांच्या तीव्र आंदोलनाला सामोरे जावे लागेल, असा इशारा मुठा शिक्षक संघटनेच्या वतीने देण्यात आला.

टागॅट करू, ही त्याची अतिरेकी भाषा आहे. आझाद वैदनाच्या परिसरात अडीचशेपेक्षा जास्त लोक आले तरी हा परिसर डिस्टर्ब होतो, पण मराठा आंदोलनाला चाळीस हजार आंदोलक येतील. त्यामुळे पोलिसांनी गंगाधर काळकुटे यांचा अर्ज निकाली काढून याठिकाणी आंदोलनाला परवानगी देऊ नये, अशी मागणी गुणरत्न सदावर्ते यांनी केली.

शरद पवार यांनी छातीवर हात ठेवून सांगावे की, एका वर्गाला तीन वेगळे आरक्षण मिळू शकतात का? एकीकडे इंडव्यूएसचे आरक्षण मागत आहेत, पुढे ओबीसीचे मागत आहेत. मृत झालेल्या कुटुंबियांच्या व्यक्तीला नोकरी द्या म्हणत आहेत, जर मराठा समाजातील लोकांना नोकरी देत आहात तर मग ज्या ज्या कुटुंबियांत मृत्यू झाले आहेत त्या त्या कुटुंबियातील लोकांना जात-पात न पाहता नोकरी द्या, कुटुंब कोणत्याही जातीचे असले तरीही नोकरी द्यावी लागेल,“ असे देखील त्यांनी म्हटले.

नाशिकमधील कुंभमेळ्यात २५ हजार...

संताप व्यक्त करताना राजूत यांनी मुख्यमंत्र्यांना थेट सवाल केला. “नाशिकमध्ये खड्ड्यांमुळे आतापर्यंत १२ लोकांचे बळी गेले आहेत, मात्र मुख्यमंत्र्यांना जनतेचा आक्रोश ऐकू येत नाही. मुख्यमंत्री काल हवेतून उडत गेले का? त्यांना रस्त्यावरील खड्डे दिसले नाहीत का?!” असा संतप्त सवाल त्यांनी उपस्थित केला. साधारण १० वर्षांपूर्वी हे शहर दत्तक घेतले होते, तेव्हापासूनच या शहराची दुर्गती सुरू झाल्याचा आरोपही त्यांनी केला.

संजय राजूत यांनी मुख्यमंत्र्यांची तुलना महात्मा गांधींच्या तीन माकडांशी करत टीका केली. ते म्हणाले, “गांधींची माकडे सत्याच्या बाजूने होती. पण या मुख्यमंत्र्यांची माकडे भ्रष्टाचार पाहणार नाही, भ्रष्टाचाराविषयी ऐकणार नाही आणि त्याविषयी तक्रार केली तर बोलणार नाही अशा अवस्थेत आहेत. हे सतत खोटे बोलतात. जशी मोदींना डिग्री मिळाली आहे, तशीच आता यांनाही खोटे बोलण्यासंदर्भात एक डिग्री द्यावी लागेल.”

पुणे मनपाच्या कनिष्ठ अभियंता परीक्षेत...

हे मान्य करून पेपरफुटीचा प्रकार घडल्याचा स्पष्ट निर्वाळा महापालिकेने दिला आहे. मात्र, तरीही महापालिका ही भरती प्रक्रिया रद्द करण्यास तयार नाही. हा गैरप्रकार केवळ ३ जणांपुरताच मर्यादित होता याची हमी महापालिका देऊ शकते का? पेपरफुटीच्या प्रकरणाचे

भूविज्ञान विभागाचे उपसंचालक डॉ. सुयोग जगताप यांचा घरात आढळला मृतदेह; व्हिसेरा राखून ठेवला

छत्रपती संभाजीनगर दि.२९ (प्रतिनिधी)- भूविज्ञान आणि खनिकर्म (गौण खनिज) विभागाचे प्रादेशिक उपसंचालक डॉ. सुयोग अनिल जगताप (वय ४९) यांचा सिडको एन-१ परिसरातील राहत्या घरी संशयास्पद स्थितीत मृतदेह आढळून आल्याने प्रशासकीय वर्तुळात तीव्र धक्का बसला आहे. शुक्रवारी (२८ ऑगस्ट) सकाळी ७ वाजेच्या सुमारास ही घटना उघडकीस आली.

डॉ. जगताप यांच्या मृत्यूचे नेमेके कारण अद्याप समोर आले नसून वैद्यकीय अधिकाऱ्यांनी त्यांचा व्हिसेरा सुरक्षित राखून ठेवला आहे. प्राथमिक तपासाच्या आधारे हा नैसर्गिक मृत्यू असावा, असा अंदाज पोलिसांनी व्यक्त केला आहे.

मिळालेल्या माहितीनुसार, डॉ. जगताप यांचे मूळ कुटुंब पुण्यात राहते, तर

संभाजीनगरमधील एन-१ येथील भाड्याच्या फ्लॅटमध्ये ते एकटेच वास्तव्यास होते. त्यांच्याकडे घरकामासाठी येणाऱ्या तरुणाने गुरुवारी फोन केला होता; मात्र डॉक्टरांनी कॉल उचलला नाही. वारंवार फोन करू नकोस अशी सक्त सूचना असल्याने तरुणाने पुन्हा संपर्क केला नाही. शुक्रवारी सकाळी ७ वाजता तो तरुण कामावर पोहोचला असता, वारंवार बेल वाजवून आणि

दरवाजा ओठावूनही आतून कोणताही प्रतिसाद मिळाला नाही.

घाबरलेल्या तरुणाने तत्काळ एमआयडीसी सिडको पोलिसांशी संपर्क साधला. माहिती मिळताच सहायक पोलीस निरीक्षक सचिन वायाळ यांच्या पथकाने घटनास्थळी धाव घेत दरवाजा उघडला. त्यावेळी डॉ. जगताप मृतावस्थेत आढळले. त्यांना तातडीने रुग्णालयात दाखल केले असता डॉक्टरांनी मृत घोषित केले. या प्रकरणी एमआयडीसी सिडको पोलीस ठाण्यात अकरस्मात मृत्यूची (एडी) नोंद करण्यात आली असून, पोलीस पुढील तपास करत आहेत. काल सायंकाळपर्यंत हसत-खेळत वावरणाऱ्या अधिकाऱ्याचा असा अचानक मृत्यू झाल्याने हळहळ व्यक्त होत आहे.

हळद संशोधन केंद्राची बोधचिन्ह स्पर्धा, स्पर्धेत सहभागासाठी १० सप्टेंबरपर्यंत अंतिम मुदत

हिंगोली दि.२९ (प्रतिनिधी)- हळद उत्पादन, संशोधन, प्रक्रिया उद्योग आणि शेतकऱ्यांच्या सक्षमीकरणासाठी कार्यरत असलेल्या मा. बाळासाहेब ठाकरे हरिद्रा (हळद) संशोधन आणि प्रशिक्षण केंद्राच्या बोधचिन्ह स्पर्धेत सहभागी होण्याचे आवाहन केंद्राचे अध्यक्ष तथा आमदार हेमंत पाटील यांनी केले आहे. निवड झालेल्या उत्कृष्ट बोधचिन्हास एक लाख रुपयांचे प्रथम पारितोषिक व प्रशस्तीपत्र देण्यात येणार आहे.

स्पर्धेत सहभागी होण्यासाठी १० सप्टेंबर २०२६ पर्यंत नोंदणी करता येणार आहे. इच्छुकांनी दिलेल्या क्युआर कोडद्वारे किंवा ई-मेलवर आपली नोंदणी करावी. अधिक माहितीसाठी hbthratc@gmail.com या ई-मेलवर तसेच ९ २ ८ ४ ७ ७ ४ ८ ६ ७ , ९१६८९१२८९१ आणि ९५९८५४००५८ या क्रमांकांवर संपर्क साधावा, असे हरिद्रा केंद्राचे व्यवस्थापकीय संचालक प्रदीप कच्छवे यांनी सांगितले.

बोधचिन्ह स्पर्धा महाराष्ट्रासह देशभरातील नागरिक, विद्यार्थी, व्यावसायिक आणि हौशी डिझायनर्ससाठी खुली आहे. संस्थेचे कार्य, उद्दिष्टे आणि हळद पिकाशी संबंधित संकल्पना साकार करणारे आकर्षक व अद्वैपूर्ण बोधचिन्ह तयार करून स्पर्धेत सहभागी होता येणार आहे. स्पर्धेत प्रथम क्रमांकासाठी एक लाख रुपये व प्रशस्तीपत्र, तर तीन उत्तेजनार्थ

पारितोषिकांसाठी प्रत्येकी ११ हजार रुपये व प्रशस्तीपत्र देण्यात येणार आहे. बोधचिन्ह पूर्णपणे मूळ स्वरूपाचे असावे. त्यावर कोणत्याही प्रकारचा कॉपीराइटचा दावा नसावा. लोگوची संकल्पना, डिझाइनमागील विचार व त्याचा अर्थ स्पष्ट करणारी संकल्पना टिपण सादर करणेही आवश्यक आहे.

स्पर्धकांनी उच्च दर्जाच्या पीडीएफ स्वरूपात आपले डिझाइन अधिकृत लिंक किंवा क्युआर कोडद्वारे सादर करावे. निवड झालेल्या बोधचिन्हाचे सर्व कॉपीराइट व वापर अधिकार संस्थेकडे राहतील. परीक्षकांचा निर्णय अंतिम राहील, असेही श्री. कच्छवे म्हणाले.

कवयित्री डॉ. सविता लोंढे यांच्या ‘खर्ची पडलीत काही

स्वप्न’ कवितासंग्रहाचा सोमवारी प्रकाशन सोहळा

छत्रपती संभाजीनगर दि.२९ (प्रतिनिधी)- प्रसिद्ध कवयित्री डॉ. सविता लोंढे यांच्या ‘खर्ची पडलीत काही स्वप्न’ या कवितासंग्रहाचा प्रकाशन सोहळा सोमवार, दि. ३१ ऑगस्ट २०२६ रोजी सायंकाळी ५.३० वाजता आयोजित करण्यात आला आहे.हा प्रकाशन सोहळा मराठवाडा शिक्षण प्रसारक मंडळाच्या शिवछत्रपती महाविद्यालयातील राजमाता जिजाऊ सभागृहात संपन्न होणार आहे. या कार्यक्रमाच्या अध्यक्षस्थानी प्रसिद्ध समीक्षक तसेच मराठवाडा साहित्य परिषदेचे कार्यवाह डॉ. दादा गोरे राहणार आहेत. प्रसिद्ध साहित्यिक, लेखक, ज्येष्ठ समीक्षक आणि आंबेडकरी विचारवंत डॉ. ऋषीकेश कांबळे यांच्या हस्ते कवितासंग्रहाचे प्रकाशन करण्यात येणार आहे. कार्यक्रमास शिवछत्रपती महाविद्यालयाच्या प्राचार्य डॉ. सी. एस. पाटील यांची प्रमुख उपस्थिती राहणार आहे. तसेच प्रसिद्ध कवी, समीक्षक व कादंबरीकार डॉ. सुदाम राठोड (नाशिक) आणि रमाई मासिकाच्या संपादक प्रा. डॉ. रेखा मेश्राम हे प्रमुख भाष्यकार म्हणून उपस्थित राहणार आहेत.

स्वरूप आणि त्याचे धागेदोरे स्पष्ट होण्यासाठी सखोल चौकशी आवश्यक आहे. परंतु तत्पूर्वीच महापालिका निवड झालेल्या उमेदवारांना रजू करून घेत आहे. यामुळे इतर अनेक पात्र आणि प्रामाणिक उमेदवारांच्या कष्टावर पाणी फेरलं गेलं आहे. माझी महापालिका आयुक्तांना विनंती आहे की ही सदीप भरतीप्रक्रिया रद्द करून संपूर्ण प्रक्रिया नव्याने पारदर्शक पद्धतीने राबविण्यात यावी”, अशी मागणी सुप्रिया सुळे यांनी केली आहे.

“पुणे मनपा कनिष्ठ अभियंता (स्थापत्य) भरती परीक्षेतून प्रश्नांचे फोटो बाहेर येऊनही मनपा प्रशासन जबाबदारी झटकतयं. गेल्या महिन्यात विद्यार्थ्यांनी ‘मनपा’समोर आंदोलन केलं, त्यावेळी मी स्वतः आयुक्तांची भेट घेऊन चौकशी होईपर्यंत नियुक्त्या न देण्याची विनंती केली होती. आता आयबीपीएसच्या अहवालात पुढील चौकशीची गरज असा स्पष्ट निष्कर्ष असताना, तसंच विद्यार्थ्यांच्या तीव्र विरोधानंतरही मनपा प्रशासनाला प्रसिद्धीपत्रक काढून तातडीने नियुक्ती आदेश देण्याची एवढी घाई का झाली? यामागे कुणाचा अदृश्य दबाव कार्यरत आहे का?”, असा सवाल विहित पवार यांनी केला आहे.

सीजेपीचे अध्यक्ष अभिजीत दिपके शाळा...

सुधारून विद्यार्थ्यांना सुविधा द्या, असा इशारा कॉक्रीच जनता पार्टीचे अध्यक्ष अभिजीत दिपके यांनी शनिवारी (ता. २९) शासनाला दिला.

हिंगोली तालुक्यातील लोहगाव आणि कंजळा येथील जिल्हा परिषद शाळांना भेट देऊन दिपके यांनी प्रत्यक्ष पाहणी केली. यावेळी सामाजिक कार्यकर्ते मुनीर पठाण यांच्यासह ग्रामस्थ उपस्थित होते. वर्गखोल्या, विद्यार्थ्यांची आसनव्यवस्था, पिण्याचे पाणी तसेच मध्यान्ह भोजनासाठी वापरल्या जाणाऱ्या मसाल्यांची त्यांनी पाहणी केली. यावेळी ग्रामस्थांनी शाळेतील विविध समस्यांचा पाढाच दिपके यांच्यासमोर वाचला. ग्रामीण भागातील विद्यार्थ्यांमध्ये गुणवत्ता आणि क्षमता असतानाही त्यांना आवश्यक शैक्षणिक सुविधा मिळत नसतील, तर ही केवळ शाळांची समस्या नसून शिक्षणातील सामाजिक विषमतेचा गंभीर प्रश्न आहे, असे दिपके यांनी सांगितले. एका बाजूला अधिकारी आणि लोकप्रतिनिधींची मुले अत्याधुनिक सुविधांच्या शाळांमध्ये शिक्षण घेतात, तर दुसरीकडे सर्वसामान्यांची मुले मोडकळीस आलेल्या वर्गखोल्या, अपुरी आसनव्यवस्था आणि मूलभूत सुविधांच्या अभावात शिक्षण घेत आहेत, ही परिस्थिती दुर्दैवी असल्याची टीका त्यांनी केली.